

[Oluf Pedersen.]

mener, det er urigtigt, og jeg kan kun beklage, at den højtærede Finansminister ikke mener, at Landsoverskatteraadet burde have højet sig for Landsrettens Afgørelse.

Men dette er endda ikke det værste Forhold, der afsløredes under denne Sag, og jeg skal tillade mig at gentage det Spørgsmaal, jeg stillede til den højtærede Finansminister, men som Ministeren ikke besvarede; jeg tror, Ministeren vil være klar over, at her skal der gives et Svar, at her er det ikke muligt at komme udenom. Finansministeren omtalte — det staar Sp. 511 —, at der i Aarene 1918—19, 1919—20 og 1920—21 var betalt for lidt Indkomstskat, og nu krævede man saa, at der skulde finde en Efterbetaling Sted. Men Ministeren glemte, at for de følgende 3 af de 6 Aar, som Striden staar om, og som har været til Afgørelse ved Landsretten, er det fastslaaet, at vedkommende Skatteyder har betalt for meget.

Forholdet er det, at i 1921—22 opgav Hans Christensen 18 000 Kr., men blev sat op til 25 000 Kr. Landsoverskatteraadet har senere indrømmet, at den virkelige Indkomst kun var 18 279 Kr., og jeg gør her opmærksom paa, at det tilmed, efter de Kendelser, der foreligger for Landsoverskatteraadet af senere Dato, er 1 000 Kr. for meget. I 1922—23 opgav Hans Christensen 13 000 Kr., men blev sat op til 16 000 Kr., medens Landsoverskatteraadet senere har afgjort, at hans virkelige Indkomst kun var 11 832 Kr. Paa Grundlag af Forhøjelsen i disse to Aar har Skatteyderen betalt 987 Kr. for meget og det følgende Aar, saa vidt jeg kan se, yderligere 316 Kr. for meget, i alt 1 300 Kr. for meget, som man ikke har villet trække fra i det Krav, man senere har rejst over for ham.

Det kan ogsaa siges paa den Maade, at man i Skatteaaret 1921—22 ansatte hans Indkomst 7 000 Kr. for højt og tog Skat heraf. Saa fandt man senere paa, at denne Forhøjelse ikke burde falde i Aaret 1921—22, men i det foregaaende Aar, og saa krævede man, at han skulde betale Skat af Beløbet for det foregaaende Aar uden at ville gaa ind paa at trække fra i Beløbet for det Aar, hvor han havde betalt Beløbet.

Jeg finder, det er en ganske urimelig Maade at behandle Skatteyderne paa, og jeg mener ikke, at disse Metoder kan holde. Jeg maa fastholde, at det er urimeligt, at Landsoverskatteraadet ikke vil nøjes med, hvad det efter 8 Aars Strid kan faa Rettens Medhold i, og at det er urimeligt, at man har tilsidesat Dommen og endog krævet 1 300

Kr. mere, end man selv erkender at have Ret til, og efter mit Skøn 2 000 Kr. mere, end Loven hjemler Ret til. Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Finansminister, naar han har set nøjere paa Sagen, kan godkende sligt, og jeg mener ikke, at man bør have Embedsmænd, som er saa nidkære som de paagældende — jeg kan dog ikke tænke mig, at Statskassen er i saa stærk Pengetrang, at den er ved at komme ind paa, at Nød bryder alle Love.

Jeg mener, at Rigsdagen her maa have klar Besked fra Ministeren. Jeg kunde ogsaa nok lide at faa oplyst, hvad der mentes med Udtalelsen om, at det næsten var alvorligt for mig, at jeg her havde givet en indtil de mindste Enkeltheder korrekt og saglig Fremstilling af denne Sag.

Jeg finder, at denne Landsoverskatteraadsansættelse er til liden Ære for Raadet, men naar Ministeren saa yderligere tilføjer, at efter Ministerens Opfattelse har Landsoverskatteraadet været mere eftergivende og forhandlingsvenligt i denne Sag, end godt er, saa maa jeg nok have Lov til at spørge Ministeren, for det første: Mener Ministeren, at Landsoverskatteraadet burde have fastholdt Kravet om Ansættelsen til 18 000 Kr., selv da det blev klar over, at det var ganske uretfærdigt, og burde det have fastholdt de 18 000 Kr. uden Hensyn til Landsrettens Dom? Maa jeg spørge: Er det ikke nok, at Landsoverskatteraadet har krævet 2 476 Kr. ud over, hvad Landsrettens Dom fastsatte, og 1 300 Kr. mere, end det selv erkender at have Ret til? Er det ikke nok, eller hvad mener Ministeren med, at Landsoverskatteraadet her har været for eftergivende?

Dækker det ikke Ministerens Opfattelse af Landsoverskatteraadets Opgave, at dets Arbejde gaar ud paa at ansætte Skatteydere til det Beløb, som det mener er det rigtige, hverken mere eller mindre? og at dette maa være ogsaa Landsoverskatteraadets Opfattelse, og at det ikke burde gaa til at ansætte en Skatteyder til at betale mere, end Landsoverskatteraadet selv mener, at vedkommende Skatteyder med Rette bør betale?

Det er efter mit Skøn ifølge Sagens Akter ganske givet, at Landsoverskatteraadet her har ansat vedkommende Skatteyder til at betale mere, end det selv mener er rigtigt. Jeg maa derfor fastholde, at den Kritik over for Landsoverskatteraadet, som jeg har fremsat, er velbegrundet. Landsoverskatteraadet har i denne Sag vist, at det har manglet Evnen til en rigtig Ansættelse, men det har yderligere bevidst tilsidesat,